

DÜNYAYI GEZİYORUM-2

Sirrin

Mumyalar ve Sır:
Mısır

Birsen Ekim Özen

Yazan: Birsen Ekim Özen

Resimleyen: Esra Oğunday Bakır

BİRSEN EKİM ÖZEN

Birsen Ekim Özen, 1969 yılında İstanbul'da doğdu. 1975 yılından bu yana da durmadan okuyor. Küçükken sadece kitapları değil kendisinden büyük kuzenlerinin çizgi romanlarını, halasının sakladığı elli yıllık mecmuaları, dönemin çocuk dergilerini, hatta gazetelerden yapılan kese kâğıtlarını bile okurdu.

Bir gün, "Acaba ben de yazabilir miyim?" diye sordu kendisine ve bu merakla başladı işe; yazdı, yırttı, karaladı... Sonunda ilk kitabı çıktı. O günden bu yana sadece okumuyor bir de yazıyor, yazıyor, yazıyor...

Kızı Başak, oğlu Alp ve eşi Erkan'la İstanbul'da yaşıyor, öğretmen olduğu için her gün okula gidiyor ve yazmaya devam ediyor.

Dileği, hikâyelerinin hatırlandıkça gülümsetmesi...

Yazan: Birsen Ekim Özen
Resimleyen: Esra Oğunday Bakır
Yayın Yönetmeni: Savaş Özdemir
Yayın Koordinatörü: Tülay Öncü
Editör: Hande Nur Güner
Kapak ve İç Tasarım: Erdi Demir

Raf: 6-10 Yaş Öykü-Hikâye
ISBN: 978-605-08-3829-9
Yayın No: 5162

1. Baskı / Nisan 2021

Baskı ve Cilt: Mega Basım
Sertifika No: 44452
Adres: Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3 Baha İş Merkezi
Avcılar / İstanbul Tel: (0212) 412 17 00

Timaş Basım Ticaret ve Sanayi AŞ
Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cad. No:5 Fatih/İstanbul
Kültür Bakanlığı Yayıncılık Sertifika No: 45587
Tel: (0212) 511 24 24 (pbx)

timasocuk.com • timasocuk@timas.com.tr
iyi ki kitaplarım var...

© 2020 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketine aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

İÇİNDEKİLER

KUM HEP KUM.....	5
MUMYALAR VE DİĞER SAÇMALIKLAR.....	15
CİDDİ HAZIRLIKLAR.....	20
YANLIŞ DÖNDÜRME OPERASYONU	33
KAHİRE MÜZESİ	43
NİL NEHRİ	59
PIRAMİTLER	74

KUM HER KUM

Şubat ayındaydık. Soğuk, kar, ıslak botlar hayatımızın tam merkezindeydi. Ama bunların hepsi uçak kapısının arkasında kaldı.

Gittiğimiz yeri araştırmıştım ama yine de insan yaşamadan durumu tam olarak anlayamıyormuş. Geldiğimiz ülke, sınıftaki kürede dünyanın göbekli kısmına çok yakındı. Oraya yaklaştıkça durumun bu kadar değişeceğini hayal etmemiştim.

Uçakta kazakla oturmuştuk. Fisto yakası süslü bir kazakla, biz ise -yani ben, Kıvrır, Lokum, Volkan, Hombili ve öğretmeni-

miz- normal olan kazaklarla... Bu yüzden uçağın kapısı açıldığında gafil avlandık.

Gafil avlanmak sözünü de öğretmenimizden duydum, "hazırlıksız olmak" gibi bir anlamı var. Yani ben böyle bir sığağa hazırlanmamıştım.

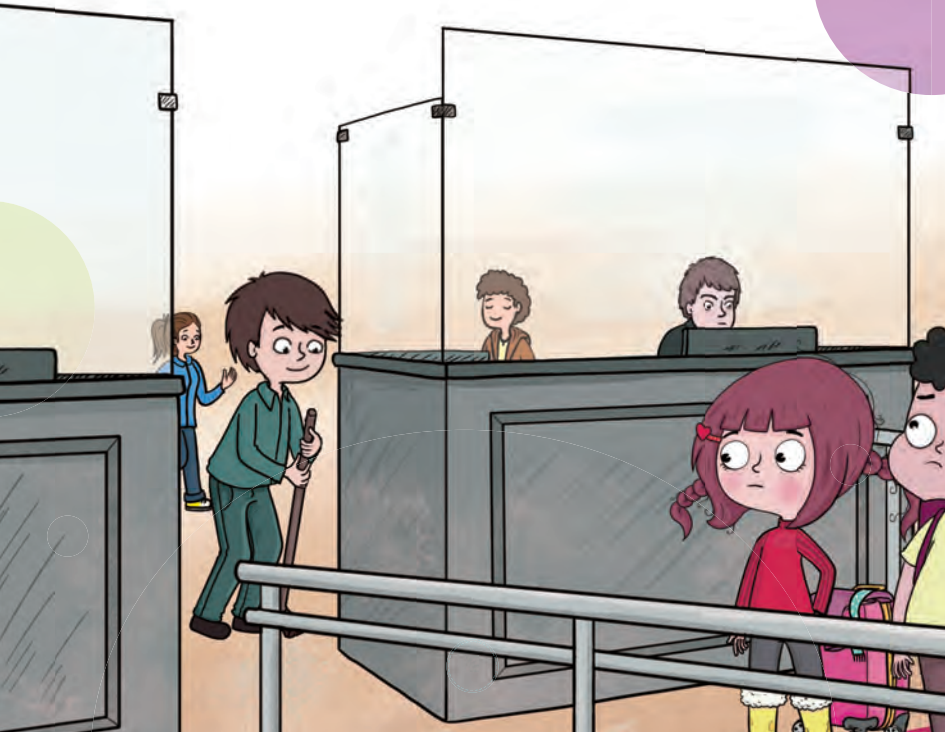
Bazen annem kek pişirir. Sonra pişip pişmediğini anlamak için kekin orasına burasına bıçak batırır. Ben o anlarda kek adına çok üzülürüm. Fakat şimdi anlatmak istediğim o değil. Anlatmak istediğim, fırın açılınca yüzüme vuran sıcak hava dalgası. Uçaktan inince yüzüme işte aynen o havadan çarptı. Ama ortada fırın filan yoktu. Sığağın tek sebebi, gökyüzünde cayır cayır duran güneşti ve biz şubat ayındaydık. Bunu zaten söylemiş olmalıyım.

Tamam, Mısır Kuzey Afrika'daydı. Bize göre sıcaktı. Çöllerle kaplıydı filan ama bu sıcak da neydi! Önce kazakları çıkarıp tişörtlerle kaldık, sonra da güneşten korunmak için şapka bile taktık.

Mısır, bizi sıcakla tokatlayıp “Ehlen ve sehlen...” demişti. Ben de şapkamı takıp “Ehle bika...” dedim. Tamam, sıcağa hazırlıklı olmayabilirdim ama dile hazırlıklıydım.

Havaalanında sıra olmuş beklerken bana Volkan’ı hatırlatan birini gördüm. Pasaportları kontrol eden polis ya da bavullarını bekleyen yolculardan biri değildi. Volkan’a benzeyen, yerleri paspaslayan görevliydi. Yerleri paspaslarken sanki orada değil de hayal dünyasında gibi hareket ediyordu, yavaş ve dikkatsizce. Paspası da ıslak de-

ğildi, kuru kuru paspas yapıyordu, yerleri süpürür gibiydi. Yaklaşınca süpürdüğü şeyin ne olduğunu anladım: Kumdu. Biraz önce geçtiği yere tekrar gittiğinde oranın tekrar kumla kaplandığını anlayınca şaşkırdım. Yaptığı bitmek bilmeyen bir işti. Durmadan kum yağıyor, o da durmadan süpürüyordu. Acaba Volkan'ın hayattan bezmiş gibi duruşu da ona mı benziyordu? Volkan çalışıyor ama hep yeni dersler geldiği için ona bitmek bilmeyen bir kum yağmuru gibi mi geliyordu?

Volkan'a baktım. Bavulunun üzerine oturmuş, gözlerini kapatmış uyur gibi bekliyordu. Ondan başka herkesin gözü fal taşı gibi açıktı. Çünkü yepyeni bir ülkeye, yepyeni bir şehre gelmiştik. Kahire Havaalanı'nda gördüklerim bile ne kadar farklı bir dünyaya geldiğimizin kesin kanıtıydı. Bazı erkekler aynı Türkiye'deki gibi giyinmişlerdi; bazıları ise uzun, beyaz, gömleğe benzeyen kıyafetler giyiyorlardı. Fisto hemen beni dürttü.

- Şu kıyafetlere bak. Ay, ne sade! Hem erkeklere de hiç olmamış.

Hombili diğer taraftan bağırdı.

- Bence tam buraya uygun kıyafetler! Bu sıcakta pantolon giymek zor olmalı. Keşke ben de onlardan giysem.

Hombili haklıydı, tam buraya göre kıyafetlerdi. Volkan'ı dürtüp uyandırdım.

- Sen de uyumasana! Bak, Kahire'deyiz. Etraf çok ilginç!

Volkan tek gözünü açıp etrafa baktı.

- **Nereşi ilginç! İşte iki ayaklı, iki kollu insanlar!**

Başka bir ülkedeki hayatı değerlendirirken bu kadar basit düşüneni de görmemiştim. Sonra bu açıklama bile onu yormuş gibi derin bir nefes alıp devam etti.

- **Başka ülke görmeye ne kadar meraklısınız. Buranın bizim oradan hiçbir farkı yok, dedi.**

Etrafa bir daha baktım. Yazılar bile farklıydı!

- Volkan sen ne diyorsun ya! Harfler bile farklı, Bak tek kelime anlayamıyoruz.

Diğerleri altlarında İngilizce açıklamalar bulunan Arap harfleriyle dolu kelimelere baktı.

- İngilizce dünyanın ortak dili gibi. Baksana, Allah'tan o dilde yazmışlar, diyen Fisto'ya hepimiz baktık.

Böyle dediğine göre oralarda neler yazdığını anlıyordu herhâlde.

- Fisto şu yazıda ne diyor? Anlayabiliyor musun?

Fisto'nun gözleri far görmüş tavşan gibi açıldı.

- Ben İngilizcem iyi demedim.
Olanlar anlar dedim.

Volkan omzunu kaldırdı.

- Bak, İngilizce derslerini o kadar dinlediniz de ne oldu, dedi tembel bir sesle. Siz çalıştınız, ben çalışmadım ama sonuç aynı. Siz de ben de orada ne yazdığını anlayamıyoruz.

Kıvır orada "Çıkış" yazdığını söyleyince de omzunu kaldırdı.

- Orada çıkış olduğunu zaten anlamıştım, yazısına hiç gerek yoktu. Sırf bunu anlamak için bu kadar ders çalışmazdım, dedi.

Ardından da dünyanın en eğlenceli insanı dediği amcasının oğlu, başka bir deyişle kuzeni Akın Abi'den söz etti. O hiç ders çalışmaz, okulda yasak denen ne varsa yapar ve hayatın tadını çıkarırmış. On numara insan, ben de onun gibi olacağım, dedi.

- Olacak mısın, dedim hayretle.
Sen zaten olmuşsun Volkan, yapacak
başka bir işin kalmamış, dedim.

Gülümseyip gözlerini kapattı. O anda öğretmenimiz çıkalım diyerek biraz önce ne anlama geldiğini Volkan tarafından yapılan çeviriyle anladığımız tabelayı gösterdi. Bavulları alıp kumlu olduğu buradan bile belli olan şehre doğru yol almaya başladık. Piramitleri göreceğim için çok heyecanlıyım.

